

"machteloos"

Op de afdeling, waar ik, toen nog als leerlingverpleegkundige vierdejaars werkte, lagen veel mensen die ongeneeslijk ziek waren. Veel van hen hadden kanker. Je zag ze naar huis gaan, terugkomen, soms nog eens naar huis gaan, maar ze kwamen een keer terug om te sterven. Langdurige opnames waren het. Ook al wist je dat je het niet moest doen, je kòn niet anders, je ging je aan die mensen hechten. Het deed me verdriet als ik ze, weer slechter eraan toe dan de vorige keer, sterk vermagerd zag terugkomen. Ik had ze zo graag zien herstellen, maar dat was onmogelijk. Je deed alles om ze het liggen in het ziekenhuis zo comfortabel mogelijk te maken. Als ze sterk vermagerd waren, gebruikten we insulienaaldjes in plaats van de naalden om in spieren te prikken en dan zat je tóch nog op het bot. Mochten ze een bepaalde hoeveelheid morfine op afgesproken tijden, dan sjoemelde je met de tijden als ze veel pijn hadden. Je voelde je zo machteloos. Wat je kon doen, dat deed je. Zo heb ik eens een vrouw van wie de maag en een flink stuk van de darmen verwijderd waren, waar geen hoop meer was op genezing, water gegeven, omdat ze zo'n dorst had. Ze mocht niets drinken, maar ze was stervende. Waarom zou je je dan aan het protocol houden?

Toen ik trouwde, in de kapel van het ziekenhuis (die was erg mooi en klein, ik had niet zoveel familie) stonden de bedden met die doodzieke mensen in de kapel. Ze waren gekomen. Ik gaf om hen en zij gaven om mij.

© januari 2010, Alida, BasicPublishing.nl